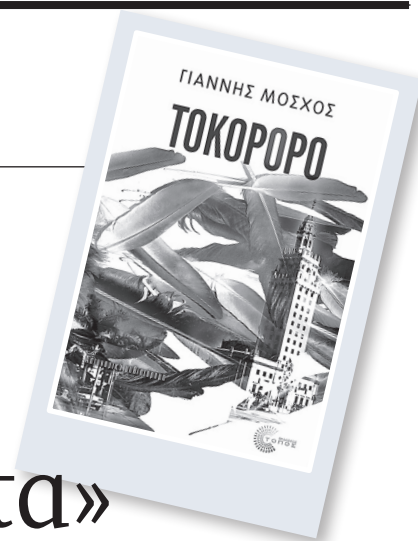

SMS > «Ο ίδιος ο φόνος είναι μια πράξη που δείχνει την ατελή πλευρά του ανθρώπου. Υπό την έννοια της μη τιμωρίας, ναι υπάρχει τέλειος φόνος αλλά ως πράξη όχι» σημειώνει ο συγγραφέας.

Συνέντευξη στην
**ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ
ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΥ**

“
Δεν θα έγραφα
ένα βιβλίο
με σκοπό να
προλειάνω το
έδαφος για το
δεύτερο. Ακόμα
και οι κεντρικοί
χαρακτήρες
ανάλογα με
τις επιλογές
τους έχουν την
κατάληξη που
τους αρμόζει”

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΟΣΧΟΣ

«Τα όρια μεταξύ καλού και κακού είναι δυσδιάκριτα»

Ο Γιάννης Μόσχος μας συστήνεται με το πρώτο του βιβλίο «Τοκορόρο». Και αν αναρωτιέστε τι ακριβώς είναι αυτό, ο ίδιος απαντά: «Είναι το εθνικό πουλί της Κούβας και έχει τα χρώματα της σημαίας της. Αν φυλακιστεί στο κλουβί, έχει την ιδιαιτερότητα να χτυπιέται στα κάγκελα μέχρι να ελευθερωθεί ή να πεθάνει. Είναι αυτό που λέμε “ελευθερία ή θάνατος”». Ο πλέον κατάλληλος τίτλος για το βιβλίο του καθώς πολλοί ήρωές του έχουν αυτό το χαρακτηριστικό. Ο ίδιος χαρακτηρίζει τους ήρωές του «ταραντινικούς» καθώς όπως λέει «έχουν ξεχωριστά χαρακτηριστικά, είναι εύκολα αναγνωρίσιμοι, είναι δύσκολο να ταυτιστείς μαζί τους και προσπαθούν να δείξουν πως ο άνθρωπος έχει μία κακή πλευρά η οποία πρέπει να απενοχοποιηθεί». Σήμερα ο Γιάννης Μόσχος μιλάει στην «ΠτΚ» για το πρώτο του βήμα, τις επιρροές του, την διαφθορά και πολλά άλλα.

Πρώτο σας βιβλίο και επιλέξατε να «περπατήσετε» εκτός Ευρώπης, εκτός Βορρά που είναι πιο σύνηθες, πηγαίνοντάς μας στο Μαϊάμι και την Κούβα του '60. Γιατί;
Η αλήθεια είναι πως η εποχή πάντα με γοήτευε. Οι επιρροές μου και οι αναγνωστικές αλλά και όσα παρακολουθούσα στις ταινίες, είναι κυρίως αμερικανικές. Είμαι αμερικανοθρεμμένος σε αυτό το θέμα! Τα βορειοευρωπαϊκά

δεν με τράβηξαν τόσο πολύ. Με γοήτευε η εποχή, με γοήτευε και η Κούβα σαν χώρα. Είναι μια χώρα στα πόδια της Αμερικής που έχει αντισταθεί χρόνια τώρα και προσπαθεί να ακολουθήσει το δικό της δρόμο, εκτός συστήματος, οπότε για εμένα, η εποχή ήταν εύκολη.

Στο βιβλίο σας βλέπουμε να έχετε πολλές λεπτομέρειες. Τι έρευνα χρειάστηκε να κάνετε;
Η αλήθεια είναι πως χρειάστηκε να κάνω πολύ έρευνα. Ευτυχώς σήμερα, στην εποχή του διαδικτύου είναι όλα λίγο πιο εύκολα. Ήταν πολύ επίπονη αυτή η διαδικασία... Επισκέφθηκα την Κούβα, είδα και έζησα πράγματα, την ψυχή του λαού, το τί σκέφτεται, πώς λειτουργεί, αλλά φυσικά και την ατμόσφαιρα που εκπέμπει η Κούβα και το Μαϊάμι που είναι άλλωστε γειτονιά...

Γιατί αστυνομικό για πρώτο βιβλίο, από τη στιγμή που συγγραφικά δεν είχατε ασχοληθεί πιο πριν;

Το αστυνομικό και γενικότερα το υποείδος νουάρ, μου ανέβαζε ψηλά τα επίπεδα έμπνευσης! Το αστυνομικό θεωρώ ότι σου δίνει τον χώρο να παίξεις με τους χαρακτήρες, να τους «τεντώσεις» ή να τους «μικρύνεις», να τους βάλεις να λειτουργούν στα άκρα και να δεις από πολλές πλευρές την ψυχοσύνθεση ενός ανθρώπου. Επίσης θεωρώ «fun» μια ωραία πλοκή και εξαιρετικά ενδιαφέρον το πώς ξετυλίγεται το κουβάρι ενός εγκλήματος.

Σκεφτήκατε ως αστυνομικός; Ενας συγγραφέας όταν γράφει σκέφτεται ως αστυνομικός;
Η αλήθεια είναι πως προσπαθούσα να το αποφύγω! Σκοπός μου δεν ήταν

να γράψω ένα μυθιστόρημα της σχολής «whodunit», να βρω δηλαδή τον δολοφόνο κ.λπ. Και αυτό φαίνεται στο βιβλίο. Προσπάθησα να σκεφτώ σαν ένας ήρωας έξω από τα αστυνομικά πρότυπα, να μπω περισσότερο στα συναισθήματα και να λειτουργήσω με το ένστικτο και όχι με την αστυνομική λογική.

Βλέπουμε να υπάρχουν και «βόρεια» στοιχεία στο βιβλίο σας, όπως οι μονόλογοι των πρώων σας, αλλά και τα εγκλήματα που είναι φρικιαστικά και δεν ακολουθούν την νουάρ λογοτεχνία.
Οι μονόλογοι δεν πιστεύω πως είναι αποκλειστικότητα του nord noir ή του βορειοευρωπαϊκού αστυνομικού μυθιστορήματος. Παρ' όλα αυτά όμως εκεί συντηίζονται φρικιαστικά εγκλήματα! Είναι κάτι που με έχει επηρεάσει όντως και υπάρ-

χουν κάποιες αναφορές σε αυτό το θέμα. Θεωρώ όμως ότι στις ακραίες καταστάσεις του εγκλήματος, εμφανίζεται ο πραγματικός χαρακτήρας των πρώων και κατ' επέκταση του ανθρώπου.

Διαβάζοντας το βιβλίο καταλαβαίνει κανείς πως δεν θα υπάρξει συνέχεια της ιστορίας, κάτι που συνήθίζεται σήμερα. Γιατί αποφασίσατε να σκοτώσετε τον χαρακτήρα – κλειδί;
Γιατί έπρεπε απλά να σκοτωθεί. Αυτή είναι η αλήθεια. Δεν θα έγραφα ένα βιβλίο με σκοπό να προλειάνω το έδαφος για το δεύτερο. Ακόμα και οι κεντρικοί χαρακτήρες ανάλογα με τις επιλογές τους έχουν την κατάληξη που τους αρμόζει. Ο συγκεκριμένος χαρακτήρας, κάνοντας μια συγκεκριμένη επιλογή έχει μια συγκεκριμένη κατάληξη, δεν θα μπορούσε να είναι διαφορετικά.

Αρα ο δολοφόνος έρχεται και ως θεία δίκη;
Αυτό που υπάρχει γενικά στο βιβλίο, είναι πως τα όρια μεταξύ καλού και κακού είναι δυσδιάκριτα. Πολλές φορές ένας δολοφόνος μπορεί να συμβολίζει το κακό, μπορεί όμως και να είναι θεία δίκη. Υπό αυτό το πρίσμα, στο βιβλίο, οι βεβαιότητες της κοινωνίας καταρρίπτονται. Ενας αστυνόμος μπορεί να κάνει καλό ή κακό. Ενας επιθεωρητής της Αστυνομίας μπορεί να είναι με τη μαφία ή όχι και ένας μαφιόζος μπορεί να είναι καλός ή κακός. Και ένας δολοφόνος μπορεί να κάνει καλό στην κοινωνία.

Η δημοσιογραφία και ο τέλειος φόνος

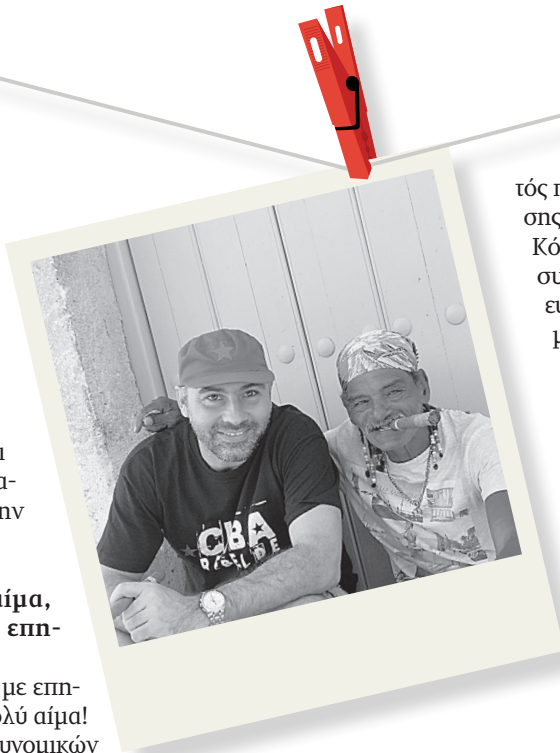
Ενα από τα στοιχεία που βλέπουμε στο βιβλίο σας είναι η διαφθορά, στην Αστυνομία, στη δημοσιογραφία. Σήμερα τι γίνεται; Πιστεύετε πως αυτή η διαφθορά μπορεί να καταπολεμηθεί;
Στη σημερινή κοινωνία υπάρχουν πολλές πτυχές: Υπάρχουν δημοσιογράφοι διεφθαρμένοι και άλλοι που κάνουν καλά τη δουλειά τους. Δεν συμβολίζει ο συγκεκριμένος εκδότης του βιβλίου όλους τους δημοσιογράφους του σήμερα. Βέβαια όμως είναι ξεκάθαρο ότι ζούμε σε μια εποχή που τα fake news παίζουν πολύ σημαντικό ρόλο και στην πολιτική και στην κοινωνική ζωή του τόπου. Η αλήθεια είναι ένα δυσεύρετο κομμάτι και θεωρώ τη διαφθορά μέρος της δημοσιογραφίας.

Μιας και μιλάμε για δολοφόνους και αστυνομικές υποθέσεις. Υπάρχει κατά την άποψή σας ο τέλειος φόνος;
Δεν τον έχω δει, δεν τον έχω συναντήσει ποτέ και δεν τον έχω διαβάσει ποτέ. Μπορεί να μην πιστεί ο δολοφόνος αλλά αυτό δεν κάνει έναν φόνο τέλειο. Ο ίδιος ο φόνος είναι μια πράξη που δείχνει την ατελή πλευρά του ανθρώπου. Υπό την έννοια της μη τιμωρίας, ναι υπάρχει τέλειος φόνος

αλλά ως πράξη όχι.

Και υποθετικά, αν εσείς θέλατε να σκοτώσετε κάποιον, ποιον τρόπο θα επιλέγατε;
Θα επέλεγα έναν σύντομο, καθόλου επίπονο τρόπο, το «μπαμ και έξω» που λέμε. Και αυτό γιατί θεωρώ πως δεν έχει καμιά λογική να ταλαιπωρηθεί το θύμα. Η πράξη αυτή καθ' αυτή είναι που έχει σημασία. Μου αρέσει το αίμα να το διαβάζω όχι να το βλέπω μπροστά μου! Στην πραγματικότητα μισώ το αίμα!

Αφού σας αρέσει να διαβάζετε το αίμα, ποιοι είναι οι συγγραφείς που σας επηρέασαν;
Η αλήθεια είναι πως οι συγγραφείς που με επηρέασαν δεν χρησιμοποιούν και πάρα πολύ αίμα! Θεωρώ ως σημαντικότερο συγγραφέα αστυνομικών μυθιστορημάτων τον Ρέιμοντ Τσάντλερ και είναι αυ-

τός που διάβασα περισσότερο. Επίσης μου αρέσει ο Τζέιμς Ελροϊ, ο Κόρμακ ΜακΚάρθου, εξαιρετικοί συγγραφείς που ανήκουν στην ευρύτερη λογοτεχνία του εγκλήματος και από εκεί και πέρα ο Τζακ Κέρουακ με το «Στο Δρόμο» μου έδωσε πάρα πολλά.

Τι να περιμένουμε από εσάς στο μέλλον;
Εχω ήδη ξεκινήσει να γράφω ένα δεύτερο βιβλίο, το οποίο θα διαδραματίζεται στην Ελλάδα αυτή τη φορά. Ελπίζω να πάρει και αυτό το δρόμο προς το αναγνωστικό κοινό. Το μόνο που μπορώ να πω είναι πως θα δι-

αδραματίζεται στη δεκαετία του '70.